

Paardrijden in Frankrijk in 2009

Een kort verslag van een paar vakantieritten door Bert Bloemendal.

Foto's van Bert, Diana en Elise.

Zoals ieder jaar zijn Diana en ik ook nu weer voor de zomervakantie naar Frankrijk geweest. Na een paar weken in ons eigen huis in midden Frankrijk, in de Montagne Bourbonnaise, oostelijk van Vichy, te hebben doorgebracht, zijn we voor een weekje naar Zuid-Frankrijk, naar de Camargue, gegaan.

De Camargue is een natuurgebied in Zuid-Frankrijk dat grenst aan de Middellandse Zee. Op de kaart vind je het onder Arles.

Het ligt iets onder zeeniveau tussen de Kleine Rhône aan de westkant en de Grote Rhône aan de oostkant. Het is een vlak gebied met afwisselend rijstvelden, weilanden, woeste grond, kleine bossen, moerassen en water.

Een groot deel van het gebied is beschermd natuurgebied, aan de randen wordt op een paar locaties grootschalig zout gewonnen en de rest heeft een agrarische bestemming.

Je vindt er grote boerenbedrijven, zogenaamde manades, met een oppervlakte van vele honderden hectares. Op een van deze bedrijven, www.manade-blanc.fr, hadden wij een appartementje gehuurd voor een week.

Vanaf ons balkonnetje keken we uit op het erf waar bijna iedere morgen de paarden werden opgezadeld om de stieren die die dag mee moesten naar een arena in een vrachtwagen te drijven. Overigens, de stieren in Frankrijk worden niet doodgemaakt zoals in Spanje!

Op vrijwel alle manades, ook op de manade waar wij verbleven, doet men aan (zwaar gesubsidieerde) rijstteelt, maar vooral aan het fokken en houden van de beroemde Camargue stieren en paarden.

Het natuurgebied (o.a. het meer van Vaccares) is bekend en beroemd vanwege de vele vogelsoorten, vooral de flamingo's.

Voor het eerst in jaren had ik mijn rijkleiding weer eens meegenomen. Vroeger, in een ver verleden, had ik dat ook al wel eens gedaan, maar uiteindelijk heb ik toen maar 1 maal een ritje aan de Spaanse kust gemaakt. Door de lessen en vooral de buitenritten van de DMC is de vaardigheid maar vooral het zelfvertrouwen behoorlijk gestegen.

En, zeg nu zelf, als je naar de Camargue gaat om naar de paarden te kijken, dan ontcom je er niet aan om zelf ook een rit te maken.

De eerste dagen hebben we het hele gebied uitgebreid per auto doorkruist. Toen bleek dat wij (gelukkig) aan de stille kant, de minst toeristische, zaten. We genoten van de natuur en van de dorpjes en vooral de lunches met veel zeevruchten. Maar dan moet het voornemen toch geëffectueerd worden, dat wil zeggen, je moet gaan paardrijden.

Aan de westelijke kant, richting Sante Maries-de-la-Mer, zie je langs de weg veel stallen met zo'n 10 tot wel 30 paarden voor de verhuur. Om de een of andere reden trok dat me niet aan.

Ze stonden maar onder een rieten afdakje te wachten op klanten.

Op weg naar onze gite kwamen we langs een manade waar stond aangegeven dat je er ook kon paardrijden. Daar dan maar eens gekeken.

Op het terrein van deze manade, Paul Ricard (www.manadepaulricard.camargue.fr), stond een grote stal met ruim 20 paarden.

Daarnaast bleek je er nog veel meer te kunnen doen, zoals wandelen, stierengevechten bezoeken, fietsen en natuurlijk eten en drinken.

Toen we aankwamen ging er net een groep van circa 15 personen weg op het paard. Kinderen, tieners, vaders en moeders, in spijkerbroek, korte broek, met gewone schoenen aan, allemaal op een wit paard. Een uurtje stappen.

Nou, daar voelde ik me toch te

goed voor. Dan maar vragen of ze ook ritten doen voor meer ervaren ruiters. Dus ik bluffen dat ik best wel wat ervaring heb en zelfs een eigen paard. Dat klopt natuurlijk ook wel, alleen rijd ik er zelf nooit op...

Jazeker, 's ochtends worden er ritten voor de ervaren ruiters georganiseerd van 3 uur. Trotte et galop. Dus draf en galop.

Vooruit, ik maak een afspraak voor donderdagochtend om 09.00 uur. Zorg dat je er vijf minuten vooraf bent, dan lukt het wel. Okee, zal ik doen.

Donderdagmorgen even wat eerder van bed af, rijbroek aan, laarzen meepakken en zeker de helm niet vergeten. Ik moet zeggen, het kriebelde wel een beetje in de buik. Want, ik had natuurlijk wat gebluft en ja, wat zal er gebeuren.

Om 20 voor negen zijn we ter plaatse, want Diana is er natuurlijk wel bij voor de morele ondersteuning. De paarden zijn allemaal al gezadeld en staan in de open stal. Er staat alleen een knul in spijkerbroek en op sportschoenen te wachten. Even later komen er 2 meisjes met korte broeken en sportschoenen, en kort daarna nog 2 meisjes en hun moeder/begeleidster met rijbroek, laarzen en eigen cap. Opvallend punt: ze hebben alle drie een trui of vest aan want het is ook nog maar 23 graden... De man van de verhuur bepaalt welke paarden er gepakt worden, het meisje dat ons zal begeleiden wijst ze aan ons, de ruiters, toe. We stappen op en de buikkriebels

worden wel wat erger. Dan vertrekken we. De paarden zoeken hun eigen plaats in de groep en het gaat met een los teugeltje in stap op weg. Wel krijgen we gelijk mee dat het de bedoeling is om met dat losse teugeltje te blijven rijden, het is immers een tocht, een ballade en geen wedstrijd. Nou, geen probleem, ik had al gemerkt dat als je iets teveel aantrekt er gelijk weerstand komt.

Alleen de moeder achteraan begint gelijk te trekken en heeft dus gelijk ook wat problemen. Direct een opmerking van de begeleidster en ze houdt er even mee op.

Dan het kennismakingspraatje. Waar kom je vandaan en naar mij toe: wat een mooie laarzen heb je aan. Kan alleen maar zeggen: "ja, vind ik ook".

Opvallend: de drie met de rijlaarzen zeggen dat ze uit Parijs komen. Het enige commentaar van de begeleidster is: oh.. en ze zegt daarna niets meer tegen ze. Blijkt dus vaker voor te komen. Een paar avonden daarvoor hadden we uitgebreid met iemand uit Parijs zitten praten die nadrukkelijk zei dat hij er wel werkte maar er beslist niet vandaan kwam. Ook uit onze eigen omgeving in Chatel Montagne weten we dat men altijd behoorlijk gereserveerd is tegenover de Parijzenaars.

Met de andere ruiters, dus ook met mij, wordt verder wel gewoon gepraat.

Dan horen we dat we niet van het terrein afgaan. Eerst denk je nou, dat wordt een kort ritje maar dan hoor je dat de manade ruim 600 hectares omvat met moeras, water, weide, ruig gebied en rijstakkers. We zullen alle gebieden bezoeken.

De tocht leidt eerst door de rijstakkers. Deze worden doorsneden door dijken met steenslag en door zandpaden.

Rustig in stap warm worden en dan, na een half uur, de eerste draf. Nou, iedereen blijkt te kunnen blijven zitten en goed mee te kunnen komen, behalve de mevrouw uit Parijs, die blijft maar aan de teugels trekken. Dat komt haar nog eenmaal op een scherpe terechtwijzing te staan. Als ze

dan de teugels eindelijk wat losser laat bedankt de begeleidster haar uit naam van het paard...

Direct daarna begint de begeleidster met een rustig galopje, ze kijkt eens om en ziet dat iedereen goed meekomt. Zelf kan ik niet echt goed blijven zitten, want dat zadel is niet alleen wel wat klein, maar het heeft aan de voorkant ook nog een handvat, dus dan maar staan in de beugels. Het is maar even en dan geeft ze volgas. Nou, die paarden kunnen hard. Zelfs die van mij blijft bij!

Maar dan, ik zit vast! De riem van mijn broek is over de knop geschoven en er achter blijven zitten! Terugdoen en verder. Zit die riem weer vast! Ik kan maar een ding doen, in de volle galop de riem losmaken!

Na de eerste galop weer verder stappen en nu door de ruigte. Inmiddels heeft onze begeleidster verteld dat we niet op de echte Camargue paarden rijden. Deze zijn te fel voor het toeristische werk. Vrijwel alle paarden die worden gebruikt voor rondritten in de Camargue zijn geïmporteerd uit

Spanje en Italië waarbij ze er natuurlijk wel op letten dat ze in ieder geval wit zijn! Dan we in de verte een kudde stieren, zo'n 80 stuks, lopen. Volgens het meisje lopen ze in de verkeerde wei en moeten ze weggeleid worden. Het hek gaat open en wij denken dat we moeten wachten. Nee hoor, niks ervan, ze zegt dat we achter haar moeten blijven, dan kan er niets gebeuren. Ze begint om de stieren heen te rijden, en we komen er steeds dichterbij. Nou, de Camargue stier mag dan wel kleiner zijn dan de Spaanse stier, maar als je er op nog geen 2 meter naast staat en die enorme horens ziet, dan is het best wel spannend.

We komen op een dijkje tussen weilanden die gedeeltelijk onder water zijn gezet om de groei van het gras te bevorderen. Wij blijven op het dijkje terwijl zij door het water rijdt om de achtergebleven dieren ook op te drijven. Dan is het klaar en gaan we verder over weer een dijkje.

Even later rijden we aan de rand van het meer van Vaccares. We zien flamingo's en er vliegt een ibis over. Dan een stukje moeras. Dat gaan we oversteken zegt ze. Haar paard verzet zich behoorlijk voordat het erin loopt en we zien dan ook waarom. Je zakt wel diep weg. Ook ik moet even doorduwen, maar het gaat best. Een paar

grote sprongen en we staan aan de overkant.

Alleen de Parijse mevrouw heeft weer moeite. Maar, alles wat er gebeurt is dat onze begeleidster even omkijkt, en met een cynische ondertoon zegt: "gewoon doorzetten, hij komt vanzelf" en wij rijden door...

Ja hoor, een noodsprong en daar komt ze.

Dan is het inmiddels toch wel bijna 30 graden in de volle zon. Ik krijg het echt heet onder die kap en gebruik dankbaar mijn veldflesje met water, waarop ze me aankijkt en grijnzend zegt: "wat ben je rood, da's toch geen whisky?"

Maar, we gaan door door de ruigte en gaan weer even draven en daarna stevig galopperen. Ook deze galop duurt echt lang, en het gaat echt weer hard. Gewoon top om mee te maken. Vervolgens weer stap. De Parijse meisjes vinden het tijd om hun truitjes uit te doen maar ze worden direct terechtgewezen. We trekken niets uit op het paard en binden zeker niets om ons middel wordt ze duidelijk met weer zo'n heerlijk cynische ondertoon te verstaan gegeven, waarna ze mij even aankijkt en een grote grijs geeft.

Inmiddels zijn we al ruim 2,5 uur onderweg. Tijd voor een laatste draf en galop en ja, ook deze gaat weer hard. Alleen, de Parijse vrouw liep de hele tijd achteraan maar houdt hem nu niet meer en haar paard knalt alles voorbij. Op zich niet erg, als hij maar niet net als hij mij voorbij is uithaalt en me vol op mijn linker onderbeen raakt. Ik kan niet anders dan roepen: arrête,

onze begeleidster hoort het en alles staat direct stil. Tjonge, dat doet echt zeer. Ze wil dat ik even afstap maar ik zeg stoer dat het wel gaat en dat we rustig door kunnen gaan. Ik ben blij met die mooie leren laarzen, ik moet er niet aan denken wat er zou zijn gebeurd als een van die meisjes met de korte broekjes aan zou zijn geraakt! Maar, dat zegt onze begeleidster ook.

Na een kwartiertje stappen zijn we dan terug, ik stap af en moet best even jodelen, maar de indruk van de rit blijft fantastisch! Thuis gekomen dan toch maar de laarzen uit, behalve een schaafplekje niets te zien. Nog wel een paar dagen een wat stijf

been, geen spierpijn maar wel een grote schaafwond op de buik... toch maar wat eens aan doen. Maar verder, ik heb fantastisch paardgereden in de Camargue!

Een paar dagen later zijn we weer thuis in Chatel-Montagne, waar Elise nog een week met haar vriend bij ons komt.

We hebben ontdekt dat er ongeveer 20 kilometer verderop iemand is waar je kunt paardrijden. Het is een stal bij een restaurantje op ongeveer 1.000 meter hoogte. Elise en ik besluiten om er eens te gaan kijken. Uiteindelijk heb ik alles toch al bij me!

We gaan eerst naar een Parc Aventure waar je kunt tokkelen en klimmen in de dennenbomen. Elise en haar vriend zijn na een erg uitgebreide instructie ruim een uur aan het klimmen en tokkelen. Zelf zie ik er niet veel van, ik kijk wel naar de grond, het is mij allemaal te hoog! Als ze klaar zijn pakken we de auto en volgen een steenslagweg de berg op aan het eind waarvan

we de stal en het restaurant aantreffen.

Gevraagd of we een keer een rit kunnen maken en natuurlijk kan dat, donderdag om 16.00 uur zijn we welkom en zullen dan 2 uur gaan rijden.

Ook nu zijn we weer ruim op tijd. Naast Elise en mijzelf zijn er twee meisjes die ook meegaan.

Heel ander paarden, totaal andere zadels en een volledig andere omgeving. We vertrekken en ook hier weer, alleen een los teugeltje, niet zitten trekken, laat de dieren hun eigen weg zoeken. En dat is wel nodig. Het gaat 2 uur lang over bospaden maar ook van de paden af, dan weer zand, dan weer steenslag, dan weer over de dennennaalden, maar altijd wortels, kuilen, stenen, tussen de eiken en de dennen, omhoog en omlaag, het is echt vooral ondersteunen als we schuin de berg afgaan of weer beklimmen.

Alleen als we wat lager zijn, zo op 500 meter, gaan we even tussen de weilanden met de Charolais koeien door.

Zodra er even gelegenheid voor is doen we een paar rustig drafjes en een paar handgalopjes, maar veel verder gaan we niet. Want, als we teruggaan gaan we over een pad dat in vrijwel een rechte lijn van 500 naar 1.000 meter gaat, en dat is zwaar, vooral voor de paarden.

Na 2 uur zijn we terug, de paarden en de ruiters zijn allemaal vermoeid, een groter contrast is bijna niet mogelijk. 3 Uur lang paardrijden in de Camargue was voor mens en dier veel minder zwaar dan 2 uur paardrijden in de schitterende heuvels van de Montagne Bourbonnaise.

Maar ik heb wel ervaren dat door de lessen van Diana Hunnego en de buitenritten van de DMC ik beide ritten tijtechnisch aankon!

Wil je meer zien van de Camargue of de Montagne Bourbonnaise, kijk dan op

www.imadia.nl/chatel.

Mijn Diana heeft daar verschillende reportages op geplaatst!

